

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupený JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, P. O. Box 53, 639 53 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců, Jihomoravský kraj, se sídlem Hněvkovského 30/65, 617 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2013, č. j. 36 A 55/2012 – 33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2013, č. j. 36 A 55/2012 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 4. 10. 2012 se žalobce domáhal, aby Krajský soud v Brně vydal rozsudek, kterým by žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání v řízení vedeném pod č. j. OAM-27569/DP-2012.

Dne 25. 4. 2013 žalovaný zaslal krajskému soudu své rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013, č. j. OAM-27569-45/DP-2012, kterým rozhodl o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak, že se žádost zamítá.

Krajský soud následně rozsudkem ze dne 29. 4. 2013, č. j. 36 A 55/2012 - 33, žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zamítl, neboť bylo prokázáno, že žalovaný dne 22. 4. 2013, tj. ke dni rozhodnutí soudu, o žádosti žalobce již rozhodl. Výrokem II.

rozhodnutí krajský soud žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení, když žalovaný náhradu nákladů soudního řízení nežádal.

Výše uvedený rozsudek krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že z obsahu spisu je zřejmé, že k zamítnutí žaloby v projednávané věci došlo na základě skutečnosti, že žalovaný dne 22. 4. 2013 vydal rozhodnutí ve věci samé pod č. j. OAM-27569-45/DP-2012. Z napadeného rozsudku vyplývá, že žalovaný tuto skutečnost krajskému soudu sdělil dne 25. 4. 2013. Krajský soud však již dne 29. 4. 2013 přistoupil k vydání přezkoumávaného rozsudku, čímž postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, na který krajský soud sám ve svém rozhodnutí odkazoval.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného převzal teprve dne 26. 4. 2013 (pátek), přičemž krajský soud již následující pracovní den, tj. dne 29. 4. 2013 (pondělí) vydal napadený rozsudek. Stěžovatel tak neměl objektivní možnost nejen se seznámit s obsahem rozhodnutí žalovaného, avšak ani učinit příslušný procesní úkon spočívající ve zpětvzetí žaloby v projednávané věci. Krajský soud svým postupem stěžovateli fakticky odepřel možnost vzít v daném případě žalobu zpět, když napadený rozsudek byl vydán nejbližší následující pracovní den poté, co předmětné rozhodnutí bylo doručeno žalobci. Dle stěžovatele je možné také důvodně pochybovat o tom, že krajský soud měl informaci, zda a kdy bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli doručováno.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá, že v projednávané věci vzal žalobu zpět, a to podáním ze dne 6. 5. 2013. Tato skutečnost však v napadeném rozhodnutí není nijak reflektována a krajský soud se jí vůbec nezabývá. Ačkoli je napadený rozsudek datován dne 29. 4. 2013, právnímu zástupci stěžovatele byl dodán do datové schránky teprve datovou zprávou ze dne 24. 5. 2013 a doručen dne 27. 5. 2013, tedy 18 dní po podání zpětvzetí žaloby.

Napadený rozsudek stěžovatel považuje za nesprávný a nezákonný také z důvodu, že krajský soud postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62. Ve zmiňovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „...V druhém případě žalovaný správní orgán sám předloží soudu vydané rozhodnutí jako svoji procesní obranu proti žalobě. Není vyloučeno, že žalobce v tomto okamžiku neví, že byla nečinnost žalovaného ukončena, neboť vydané rozhodnutí dosud neobdržel. Soud je však povinen postoupit vyjádření žalovaného žalobci a dát mu časový prostor pro reakci (např. zpětvzetí žaloby). Pokud by soud o žalobě rozhodl na základě sdělení žalovaného, aniž by jej dal na vědomí žalobci a umožnil mu se k němu vyjádřit, porušil by zásadu rovnosti zbraní zakotvenou v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a základní právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zatížil by tak soudní řízení závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost

pokračování

rozhodnutí, čímž by byl dán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (v podrobnostech viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, dostupný na www.nssoud.cz).“

Stěžovatel namítá, že krajský soud mu měl skutečnost, že žalovaný soudu předložil rozhodnutí ve věci samé sdělit a dát mu možnost se k věci vyjádřit, resp. učinit jiný procesní úkon, v tomto případě zpětvzetí žaloby.

S výše uvedenou argumentací podle stěžovatele souvisí také nesprávnost výroku o náhradě nákladů řízení, neboť žaloba byla ve věci podána důvodně a krajský soud měl úspěšnému účastníku řízení přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud v daném případě postupoval zcela správně, když žalobu zamítl, neboť vydáním rozhodnutí správního orgánu byla ukončena nečinnost a bylo tak i dosaženo toho, co stěžovatel žádal v petitu žaloby. Cílem žaloby proti nečinnosti správního orgánu je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který je zde v den rozhodnutí soudu. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci shledal důvodnou námitku nesprávného postupu krajského soudu, který stěžovateli v daném případě fakticky znemožnil učinit příslušný procesní úkon, a to zpětvzetí žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. K zamítnutí žaloby v projednávané věci došlo na základě skutečnosti, že žalovaný dne 22. 4. 2013 vydal rozhodnutí ve věci samé pod č. j. OAM-27569-45/DP-2012. Uvedenou skutečnost žalovaný sdělil krajskému soudu dne 25. 4. 2013 zasláním kopie správního rozhodnutí. Krajský soud následně, téměř bez jakékoliv časové prodlevy, přistoupil k vydání napadeného rozsudku a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozhodl již dne 29. 4. 2013 na základě sdělení žalovaného, aniž by však uvedené sdělení dal na vědomí stěžovateli a umožnil mu se k němu vyjádřit.

Podle ustálené judikatury k čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) koncept spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit (viz rozsudek ESLP ve věci *Nideröst-Huber proti Švýcarsku* ze dne 18. února 1997, *Reports* 1997-I, str. 108, § 24 a rozsudek ve věci *Mantovanelli proti Francii* ze dne 18. března 1997, *Reports* 1997-II, str. 436, § 33). (V podrobnostech viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud svým postupem v posuzované věci porušil zásadu rovnosti zbraní zakotvenou v čl. 6 odst. 1 Úmluvy a základní právo na spravedlivý proces. Tím soudní řízení zatížil závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, čímž je dán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž krajský soud přihlédne ke zpětvzetí žaloby stěžovatelem a rozhodne o nákladech řízení mezi účastníky, přičemž pro tento případ posoudí, zda ke dni podání žaloby byla žaloba důvodná.

Krajský soud také rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu